

Muszka Sándor versei

Séta

*Üvegszilánkok a bekötőúton,
asszonyom melle,
rabságom évei.
Fiam szakálla megőszült,
meghalok,
furakodom a sűrű bozótba.
Hívom a napot,
hívom a holdat,
gyűljetek körém, barátaim.
Hívom a hegyet, a folyót,
segítsetek,
a semmi ellen a mindent.*

Kérdőjelek

*Ez már a szél ringatta lombok,
a sötét felhők közt áttörő fény.
Ez már a hegy, az elvetélt álmok,
a tóban fürdőző lányok, a hold.
Ez már a kutak nagy némasága,
régmúlt szerelmek, az összeforrott hús.
Ugye ez itt még nem az a genny, a kín,
ugye ez itt már a semmi.*

Kijárat

*A könyvek hallgatnak bölcsen,
nem tudnak semmiről.
Ha kérdezik, ugyanazt sorolja fel mind,
az ember...
Fülsértő panasz.*

*Igen, a költők a legbutábbak,
elkápráztatják képzelgéseik.
Melengetik mellükön a bábót,
mely soha nem kel ki.*

